

“VERGEET ONS ALS JE BLIEFT NIET”

“Op het moment dat de regering samenzat om te beslissen over nieuwe coronamaatregelen begon de stress weer toe te slaan. Wat als huisartsen weer enkel telefonische consultaties doen? Wat als mijn kinesist weer de deuren moet sluiten? Wat als mijn onderzoeken weer niet kunnen plaatsvinden? De eerste lockdown was afzien en dat kan mijn lichaam geen tweede keer doorstaan.

Al sinds mijn kindertijd heb ik te maken met zware chronische pijn. Het startte in mijn onderrug en breidde uit naar mijn bekken, gewricht en heupen. Er waren uitstralingen naar alle kanten van mijn lichaam met zware chronische hoofdpijn tot gevolg. In 2016 werd de ziekte van Bechterew vastgesteld. Na 2 operaties aan mijn onderrug, waarna de pijn bleef, vielen ineens heel wat puzzelstukjes op zijn plaats. Ik was al jaren afhankelijk van kinesitherapie, maar die kon nu aangevuld worden door therapie voorgeschreven door de reumatoloog. Eind 2019 ging het echt razendsnel achteruit. Er kon geen reumatologische oorzaak gevonden worden, dus moest ik van dokter naar dokter. Ondertussen moest ik me behelpen met een wandelstok, in de hoop dat er toch iets gevonden zou worden.

Mijn lichaam had dus zeker niet op corona gerekend. Tijdens de eerste lockdown werden afspraken afgezegd, kinesisten sloten hun praktijken en huisartsen deden enkel nog telefonische consultaties. Mijn gezondheid werd on hold gezet in de strijd tegen corona. In een razend tempo ging mijn gezondheid steeds feller achteruit. Via een telefonisch consult kreeg ik één van de collega's van mijn huisarts aan de lijn: neem maar een Dafalgan extra. Als ik aangaf dat ik reeds Zaldiar en Tradonal nam, moest dat toch maar het werk doen. Dat deed het natuurlijk niet, maar een consultatie in hun praktijk was uit den boze. Elke week belde ik opnieuw. De pijnmedicatie werd verhoogd naar Oxycodon en uiteindelijk werd Medrol ook nog toegevoegd aan de mix. Dit alles zonder één persoonlijke consultatie en zonder dat ik mijn huisarts kon spreken. Er werd een pleister op de wonde geplakt. Als ik vroeg om een doorverwijzing naar het ziekenhuis kon dat ook niet, daar hadden ze wel betere dingen te doen.

Uiteindelijk belandde ik op spoedgevallen toen ik op het punt kwam dat ik moest overgeven van de pijn en er van flauwviel. Het enige wat ze daar voor mij konden doen was een volgende pleister plakken en mij een infuus geven. Ik moest haast smeken aan mijn kinesitherapeut om mijn situatie als kritiek te zien en mij toch de nodige zorg te geven, zodat mijn lichaam niet volledig zou verstijven. Gelukkig startten de ziekenhuis daarna de niet-dringende zorg opnieuw op. Zelf zocht ik naar een betere oplossing. In afwachting van bijkomende onderzoeken, kreeg ik cortisone insputingen in mijn heup en bekkengewricht. Die maakten het leven weer wat meer leefbaar en ik kon terug verder met mijn Zaldiar en Tradonal.

Vorige week (*eind oktober nvdr*) werden de laatste onderzoeken afgerond en morgen heb ik een afspraak bij mijn huisarts om alles te bespreken. De volgende stap is dan een afspraak in de pijnkliniek om de chronische pijn volledig onder controle te krijgen. (*Deze afspraak werd ondertussen gepland en Annelien kan er deze maand nog terecht nvdr*).

Over het algemeen heb ik het idee dat de meeste zorgverlening voorlopig nog plaatsvindt. Mijn kinesitherapie loopt door en ook bij de huisarts blijven fysieke consultaties mogelijk. In tegenstelling tot de eerste periode van uitgestelde zorg zal mijn huisarts nu ook zeker fysieke consultaties blijven voorzien voor gekende patiënten. Ze hebben de chronische patiënten tijdens de eerste periode te sterk achteruit zien gaan. Dat willen ze niet opnieuw. De telefonische consultaties nemen vaak ook veel meer tijd in beslag dan een fysiek consult. Het stelt mij wel gerust dat ik bij hen terecht kan en ook in de toekomst nog zal kunnen. In de huisartsenpraktijk zijn deze fysieke consultaties ook erg veilig geregeld. Er is een aparte ingang voor personen met symptomen van Covid-19, je kan er voldoende afstand houden en je handen ontsmetten. Ik heb dan ook geen angst om bij de eerstelijns hulpverleners langs te gaan.

Toch zorgt deze hele coronacrisis voor stress en angst. Corona moet aangepakt worden, maar mensen met een chronische ziekte worden vaak vergeten. Er zijn mensen die zware letsels over hielden aan corona, mensen die dierbaren verloren. Maar er zijn ook heel veel mensen die niet het hele plaatje zien van de impact van corona. Mensen die lachen met de maatregelen, maar die het niet alleen de mensen in de zorgsector moeilijk maken, maar ook de mensen die afhankelijk zijn van deze zorgsector al lang voor de start van deze pandemie.

Vergeet ons alsjeblieft niet. Laat ons niet opnieuw in de steek. Want zowel fysiek als mentaal kan ik een stopzetting van de reguliere zorg niet opnieuw aan.”

Annelien Maurissen - 30 jaar - chronisch pijn patiënt